

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

NADAL DEL POBRE.

Per Nadal l' havian de veure... ¡Pobre Sr. Andréu!.. Tant bò!... era un trós de pà... era pecat ferli mall. Estant ab la família rodejat del seu hordegàs, de la gran y de la xica... ja ho tenia tot.

A casa sèva se celebravan totes las festas; pero la més grossa era la de Nadal... ¡Oh! aquell dia s' hi coneixia.

Tres días avants se 'n anava á l' Esplanada donant la mà á la xica, á veure 'ls galls d' indis, y no per comprarme cap... Prou se recordava del escàndol que un any la dona l' hi vā moure, per haverne comprat un á la Rambla per dotze pessetonas, que tant bon punt lo veié ella, vā trobarlo tot clapat de verola. ¡Quinas burlas, quinas besas, quin enfadó!..

Lo senyor Andréu digué:—May mès. Y del dit al fet: anava á mirarlos y res de comprar.

—Oh, ca... no vull que m' engallinin.

Y ademés, com deya la Pepa:—¡Qué 'n farém de tanta vianda? Aixís com aixís los didos de la xica, que son de Centellas, cada any nos envian un parell de capons, y com que may tenim convidats, ja n' hi ha prou.

La nit de la vigília l' esperava l' Sr. Andréu ab mès dalé que la quixalla. Ell era qui portava un bon tió de llenya de la rejoleria que tenia un company seu allí á la vora, y ho arreglava tot pél vespre, seguit sempre de la quixalla que ficantseli entre camas l' hi deya:

—Pare, ¿qué no farém cagá 'l tió?

—Si, home, si, deya ell ab bondadós accent.

—La xica m' ha dit que no...

—Oy que no ho he dit jo, que ha sigut la gran... ¿Oy que ha sigut la gran?

—No m' amohinis responia la senyora Pepa tota atrafegada escombrant la cuyna.

Y mentres tant ell, lo Sr. Andréu, se 'n anava á la xocalateria per veure si se sabia alguna cosa de la grossa, porque ell tenia l' apuntació de un bitllet que hi havia posat vuit rals; y després de la xocalateria cap á recullir lo fixo del Hospital, que aquella senmana l' hi tocava comprarlo á n' ell, (anavan á mitjas ab l' estudiant del segon pis), y de passada á provehir de turrons de tauleta, rosquillas y carquinyolis pél tió, ficants' ho sota la capa, porque la canalleta no se 'n adones, si bè quan arribava y se 'n anava al quart, tots ells com si oloressin alguna cosa, l' hi corrian al darrera.

Y ja se sabia: á n' ell li tocava matar la viram. Anava á la cuyna, agafava 'ls capons, se treya un ganivet de butxaca que li servia per cargolá 'l cigarro, 'l esmolava passantlo per la pedra de la aygüera, esplomissava 'l coll d' un capó y jas! lo matava, mentre las dos noyas se barallavan per tenir l' altre, fentli petons sobre l' ull per falta de galta, y 'l xicolet, com á més

gran, aguantava 'l plat per tomar la sanch tot espurneithi 'ls ulls; pero fent lo cor fort.

Quan ja estava mort lo deixava sobre l' aygüera y agafant l' altre 'l despatxava ab un dir ¡Jesus! Y desseguida en un cabás que servia per posarhi la llenya pél foch, hi tirava 'ls volàtis' y fent rodona ab los petits vinga plomarlos. ¡Qué n' estava de content, veientlos tant bons y alegres, y sentint:

—¡Ay! ¡ay! ¡Jo vull plomar la cuixa!

—Jo també, vés.

—Ploma 'l coll tú.

—Pare, 'm vol deixá 'l coll á mitj pelar y vol pendrem la cuixa.

—A veure si entre tots me 'l esquinséu, deya la senyora Pepa. ¡Y tú babau de qué serveixes? Sembla impossible un home tant criaturer.

—Y deixa 'ls estar dona.

—Bueno jo no vull serhi mès.

—Ton, vina aquí... enfadarte per aixó.

—No vull.

Y sentantse en lo petit replá del braser de rajolas, comensava á remenar lo foch ab un boix de ferro de cotilla que servia de pala.

—Ton, ¡ay! que si l'hi vinch... deixa está 'l foch, es-tigas quiet... ¡oh! aquest xicot me farà pervaricar.

Y aixís, entre 'ls crits de la senyora Pepa y las baralles de las criatures, se plomaven los capons, s' escombravan las plomas escampadas per la cuyna, mullantlas porque no voleyessin y cantant y picant lo tió, s' acaba-via la vetlla ficant la canalla al llit, plorant porque volian veure farsir los pollastres.

Llavors la Pepa, 'ls netejava, 'ls farsia de prunas, pinyons y fideus, 'ls hi donava una capa de llart que semblavan ensucrats, hi posava clavells, un pols de canyella picada y trossets de sencera de la bona, comprada á ca 'n Capella, y cuberts ab dos fulls de paper d' estrassa, 'ls portava al forn, encarregantlos sobre tot que no 'ls resequesssen massa y tinguessin cuidado ab lo such.

L' endemà, mentres la dona que l' dia avants ja havia comprat, comensava á fé 'l dinar, després d' afeytarse y tallarse una mica la lutzana, mirantse en un mirall d' aquells petits de quadro, enganxat ab un cor-dill en lo baldò del balcó de la eixida, se 'n anava l' senyor Andréu ab la quixalla á oir tres missas á Santa Mònica, á veure fer salva á Atarassanas, á donar un passeig per Muralla de mar, y á casa, sense olvidar-se, de comprar los turrons de massapá y Jijona y las vint y cinch neulas en una pastisseria del carrer de l'Hospital, que feya més de deu anys que las hi comprava.

A las dos se posavan á taula y ja la Pepa s' havia basquejat per portá 'ls capons del forn embolicats en un toballó, parar la taula, amanir l' escarola y l' àpit que havia dut l' escombrayre ab la dècima, y escudellar la sopa que ab lo quart de gallina que hi havia, donava gust de veurer.

Com tothom tenia gana, ningú deya res fins que 's

treyra la cassola. Llavors comensava la gatzara de voler la cuixa y enfadarse l' noi perque n' han donada una á la xica y riure 'l senyor Andréu y enfadarse la senyora Pepa, dihen que tots plegats la farian perteni.

Després treyan l' ampolla de vi blanch que havia portat lo taberner com a regalo de Nadal, 'ls turrons y las néulas y per voler la paperina de paper d' estrassa que ab prou feynas hi entrava 'l cap de la petita, se repetia la saragata y 'l senyor Andréu se 'ls mirava tot somrient, fumant un puro (que l' hi havia dat l' amo de la casa, que havia trobat al matí per la muralla) demanant á Déu que 'ls conservés molts anys la felicitat que tenian y que quan grans los seus fills 'ls hi donguessen aumentadas la ditzxa y l' alegria que li havían dat á n' ell.

¡Ay Senyor! Han passat vint anys desde aquella època felis... Han passat vint Nadals més ó menos alegrés ..

Un dia de Nadal vā arribar á aquella casa una noticia desesperadora. L' Anton, lo noi, que havia anat á servir, moria, allí al Nort, ferit per una bala carlista. Desde aquella fetxa, may mès lo Sr. Andréu torná á estar alegre. Després s' augmentá son pesar, veient casarse á las dos fillas, totes dugas fora de Barcelona.

—Aném ab elles, deya la Pepa.

—No: responia l' Sr. Andréu: aquí he nascut y aquí 'm quedo... ¿Cóm vols que 'm separi del lloch hont viuen tots los meus recorts?... ¿Cóm vols que passi Nadal en un altre puesto?

Y quan arriba l' dia memorable, mentres los de baix, y 'ls del costat disfrutan y menjant lo gall y aixecan lo vas, y pél carrer sonan guitarras y panderos, dugas fonts de llàgrimas reliscan peresosas y s' entrabancan per entre las arrugas de la cara del pobre Sr. Andréu.. orfe de fills.

Aquests son are 'ls seus turrons de cada any. ¡Compadesquém als pobres que no tenen medis de celebrar la gran festa; pero compadesquém també als infelisos que saborejan la dolsor de uns recorts tant impregnats de amargura.

MÍSTER JHONSON.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

INAUGURACIÓ DE LA TEMPORADA.

IL DUCA D' ALBA.

Ja hi som. Lo Liceo ha obert sas portas.

Apesar d' alló que ni en viernes ni en martes... dimarts vā inaugurar-se la temporada lírica de 1882 á 83.

Fins are totes las empresas prometian estrenos y 'ls quedavan á deure. 'L senyor Bernis obra 'l teatro estrenant Il Duca d' Alba, l' obra póstuma del inmo rta Donizetti.

Que l' art l' hi pagui y 'l públich l' hi recompensi.

* *

Jo soch un dels més constants concurrents al Liceo. Fins are havia sigut abonat. Cada temporada prenia la mèva butaca y 'm passava las velliss sentint música ab tota comoditat. Desgraciadament alló va acabar-se. Vaig embolicarme ab la Bolsa, y *amigo*, la liquidació del any passat m' va deixar á la categoria de filarmónich ras.

Vull dir que soch dels del galliner.

Allí dalt he assistit al estreno de *Il Duca d' Alba* y allí continuarem anant cada nit per donarlos compte de lo que succeix en aquella *catedral*, porque si dels demés teatros se 'n diu temples, del Liceo ben se 'n pot dir la *catedral-bassilica*.

May hauria dit que 'l galliner fòs tant amunt. Desde allí dalt mirava la platea y la vista, instintivament, se me 'n anava á la butaca que per tants anys havia sigut mèva. Are la ocupa 'l corredor que m' animava á fer jugadas de Bolsa.

Al costat tenia per vehí un mestre que no callava mai, va explicarme las peripecias porque havia hagut de passar lo teatro per tornarse á obrir, l' arreglo dels propietaris, la formació de la companyia, del personal etc., etc.; pero tot això trasgirant noms, feixas y números. Los dich, francament, que m' amohinava.

Entre aquest bon home que ni solzament me deixava contestar á sos arguments y 'l trobarme tan enlayre, porque 'l quint pis del Liceo no deixa de ser á una pila de metres sobre 'l nivell del mar, me venian tentacions de titolar aquest article:

Il Duca d' Alba, á vista de pájaro y ab intérprete.

* *

Surt lo director d' orquestra y ressona un aplanso. En Vianesi va deixar molt bons recorts y 'l públich té memoria y es agrabit.

Després de la sinfonía, s' alsà 'l teló ab aquella magnificència de que tant orgullosos n' estem los barcelonins.

Lo meu vehí va haver de dirhi la sèva.

—Vamos, que 'l veure pujar aquest teló no més, ja val la pesseta de entrada. ¿Qué l' hi sembla?

—Que si senyor.

—Escolti, torna á dirme. ¿Qué coneix l' argument vosté?

—Una mica, lo vaig llegir l' altre dia.

—Donchs jo no. May he tingut de menester lo llegir cap argument; mica més, mica ménos jo, me 'l faig veient l' ópera, y ja veurà com no m' equivoco de gaire. ¿Veu això? Es una plassa. Aquesta gent celebra alguna festa, bebent y fent tabola; aquellas noyas que ballan dehuen voler representar las sardanas de aquell temps.

—Sent? Aquells soldats que ván de color d' ou remenant ab tomatech cantant *Viva Espanya, que viva el Rei*, això es viva 'l rey, son monàrquichs. La tropa ja se sab, es de 'l que paga. ¡Ay, ay! Are treben de las taulas al poble y s' hi assentan ells, bebentse 'l vi. Això si qu' es mal fet.

Aquests dos que cantan sols dehuen ser los *queses*. Lo poble rondina. Un dels *queses* crida al taberner y l' hi parla de la cullita.

—Ah, no, ja ho veig! A la cuenta 'l troba aigualit, porque are que surt l' amo de la taberna, l' oficial vol fer-lo agafar; pero 'l taberner diu que primer l' hi paguin lo gasto, porque tot lo que es á Espanya es dels espanyols...

—Home per la mort de Déu, tot lo que diu es un disbarat, vaig interrompre 'l. Això no es Espanya, sinó Bèlgica; aquí celebren la festa de la Kermessa, 'ls flamencs estan cansats de la dominació del Duch d' Alba, y conspiran.

—Ca, ca, jo me 'l entenç a la mèva manera.

—Pues bueno, enténçui'l com vulgui; pero deixim sentir l' ópera.

Va callar un rato; pero al veure á Amelia, filla del comte d' Egmont que vestida de dol sortia de casa en Daniel, ja no va poderse aguantar.

—Es la dida del noy del taberner, va dir, això no m' ho negaré: vegi que gràssona y sapadeta.

No vaig poder contenir una rialla. Efectivament, la senyora de Cepeda que fa 'l paper de Amelia, està molt bona y molt *ufanosa*, sent causa de la equivocació del meu vehí.

Daniel diu á Sandoval que Amelia va de dol porque son pare ha sigut assassinat la nit passada al peu de la columna que hi ha á la Plaça. Amelia jura venjar á son pare.

En aquell moment se senten los timbalers y las vèus dels soldats anuncian l' arribada del Duch d' Alba.

Surt la comitiva del Duch dirigintse á cala Ciutat, los soldats espanyols cantan las glòries del opressor, mentre els flamencs lo maleheixen.

Carlo s' acosta á Amelia y l' hi pregunta porque no saluda al governador. Aquesta canta una cançó excitant á sos germans á venjarse del tirà. Lo poble promet venjar la mort del comte d' Egmont.

—Are si que no m' contradirà, va saltar lo ditxós vehí. Ha de saber que ja he cassat l' argument. Se tracta de eleccions municipals y sembla que en aquell temps anava 'l tinglado per l' istil d' are. Lo poble no té sufragi, y está contra l' arcalde nou, que acaba de passar d' aquella espècie de combregar general, y que

anava dintre una barraca de vendre billets, volent demostrar que tornarà á posar la rifa dels empedrats. La tropa l' apoya, y naturalment, per això 's del pais hi estan á mata-degolla. Aquesta minyona que porta dol es la filla de un elector que vá morir de garrotadas, dintre 'l col·legi electoral.

Lo taberner es lo cap de colla de la oposició.

Per no sentir més disbarats me vaig alsar y ab prou penas vaig cambiar de puesto.

Ab aquell tabalot se me 'n van anar las ganas de explicarlos l' argument; pero vostés ja 'l dehuen sapiguer y sinó per dos quartos lo trobarán.

Deixant per altra ocasió las consideracions sobre la autenticitat d' aquesta obra, devem haver de confessar los intel·ligents que l' istil no pot ser més de lo que es, Donizetti pur.

L' assumptiu es grandios y està molt bén desenvolupat. Hi ha pessas de ma mestre.

Los coros del primer acte, la cançó de Amelia, tota la escena quinta, així com la séptima entre Marcelo y 'l Duch, estan molt bés.

Lo segon acte, té un hermos coro de treballadors, l' aria de Amelia, 'l tercero y coro de conjurats.

L' aria de barítono, 'l duo de aquest ab lo tenor y 'l grandios concertant del acte tercer, son pessas bonas y de calitat.

En lo quadro primer del quart acte hi ha la romanza de tenor qu' es obra capital; no ménos important es lo duo de Amelia y Marcelo.

Lo quadro segon y últim de la ópera té un bon coro de mariners y soldats y 'l final.

Si tractessim de fer una verdadera crítica y no una senzilla ressenya com nos pertoca, podriem estendre 'ns en una infinitat de consideracions sobre la obra pòstuma de 'n Donizetti.

Pero no es aquesta la nostra intenció y al donar compte del estreno de *Il Duca d' Alba* ho fem sols ab lo convenciment de que 'ls nostres lectors així ho comprendrà.

La execució ha sigut acertada. La senyora Cepeda ha donat un' altra prova del seu talent y 'l tenor Stagno ha confirmat sa bona fama que no es escassa ni inmerecida.

Lo barítono Sante Athos, caracterisa bé 'l protagonista y tréu partit de las situacions altament dramàtiques de son paper.

Lo senyor Paoletti ab lo paper de Daniel se va portar regularment.

Los senyors De Serini, Moretti y Climent se van defensar.

Los coros una mica desiguals. Pero s' ha de tenir en consideració 'ls pochs ensaigs que han tingut, quan per posar una obra nova se 'n necessitan molts.

La orquestra dirigida pels senyors Vianesi, va estar bastante inferior á lo que estem acostumats en aquell teatro.

Nosaltres advertirém al digne é intelligent mestre Vianesi que vigili bé entre 'ls professors, porque n' hi ha alguns que cobrant per tocar un instrument de vent, tocan lo violon, altres que se 'ls podria dir *músichs pagats* y en general se nota que hi ha molts més trompas dels que figurau contractats per tocarla.

LEYANDRO.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La Gemma Cuniberti continua entusiasmant als concurrents al Teatro Principal.

Cada dia que aquesta nena surt á las taules, admira més sa precocitat, que vulgas no vulgas á mi 'm fa fer lo ploricó com una dona.

Aquests *despreocupats* qu' en la representació de *Mario y María* feyan, lo desentenés com si la mort de aquell angel de Déu no 'ls causes la menor impresió, me fan lo mateix efecte que 'ls valents dintre de casa sèva; tot ho volen matar, tot ho guanyan y senten trucar á la porta á deshora y s' amagan sota 'ls matallossos.

L' home no s' ha de dar vergonya de tenir sentiments. Jo crech ser bastant despreocupat, y no m' sabré de dir que la Gemma m' ha fet sentir, que m' ha fet plorar.

En materia de sentiments qui 's dona vergonya de demostrarlos, es que no 'n té.

Y qui no té sentiments es una bestiola.

Al *Retiro* han tret fabas d' olla.

Miris que 'l benefici de las jermans Ravogli vá ser un aconteixement que 's recordará entre 'ls concurrents d' aquell teatre; y molt en especial entre 'ls que 'ls van fer algun regalo.

Las beneficiades varen escullir la *Semiramide*, obra en la que, mica més mica ménos, hi estan tant malament com en las altres. Al acabar lo duo del acte tercer, los admiradors que havien fet gasto, ab regalos ó flors, varen aplaudir á fi de lluir las presentalles.

Llavors haurian vist quina pluja de rams, versos do-

lents, pero molt dolents, mitja dotzena de colomins y per últim un *diluvio* de paperets retallats que desde las bambalinas queya sobre las beneficiades.

Tot està molt bé; pero això del paper retallat me sembla que fa molt gegant per la professió de Corpus.

Regalos no 'n vulgin més. Lo que vá escassejar ván ser los aplausos.

Ha debutat la senyora Pisani prima dona de vèu afiada y extensa, de timbre molt agradable, y que diu ab gran facilitat.

Ab la ópera *Hernani* vá debutar guanyantse immediatament al públich que la aplaudeix ab desfici. De això se 'n diu una verdadera artista. ¡Eh! tinguem en consideració que tractém del Retiro!

Me sembla molt que la ovació que cada dia 's mereix la Pisani ha de ser causa de alguna diferència entre altres artistas de ménos mérit y de moltes més pretensions.

... Y vels hi aquí que á *Romea* ha tingut lloc lo benefici del eminent poeta don Frederick Soler, autor del *Timbal del Bruch*, *La Dona d' aigua* etc., etc.

Perque no 'm diguin envejós, dech consignar que 'l benefici del senyor Soler ha sigut una verdadera demonstració de las simpaties que conta 'l fecundo poeta. Fins avuy es la primera ovació que 's fa ab un autor; pues no haviam vist may que 's presentessin rams de flors en escena tractantse de obsequiar á un home. Sempre m' havia figurat que las flors se dedicavan á las senyoras.

Are de regalos y pluja de llores no 'n parlem. No més los dire que si 'n Pitarra va recullir tot lo llores que va caure al escenari, ja 'n té per posar al estufat tota la vida.

... Al *Circo* del carrer de Monserrat tot sovint s' estrena alguna coseta. Los diumenges realisen molt bonas entrades. Los artistas fan lo que poden y com que es baratet, lo públich tot xano xano s' hi deixa caure.

... Respecte á *Noreta* no cal dirne sinó que 'l drama d' Echegaray: *O tocura ó santidad*, vá ser posat en escena, mereixent una verdadera ovació 'ls artistas que hi van pendre part.

... Al *Tivoli* s' està preparant l' obra de espectacle *Diel-lah*.

Mentre s' acaben los preparatius, se va passant lo temps ab drames d'aquells esgarifosos... Una novedat: L' estreno del *Bram del ruch* del nostre colòborador Joseph Codolosa, que sigue rebut ab extraordinari aplauso. Un dels assistents al teatre era en Soler (Pitarra) que 's féu un tip de applaudir. De fixo que va trobar que l' obra era digna dels aplausos que l' hi consagrava.

¡Lastima que per causas que ignorém, no vaja posar-se aquesta parodia al *Teatro Romea* per ahont estava escrita.

... Al *Espanyol* s' ha posat *Lo siti de Girona*.

... Los *santoches* han tornat á treure 'l nas pels *Circo Equestre*.

Mis Zao treballa sers descans, omplint una pila de números del programa.

La companyia japonesa agrada molt.

N. N. N.

APRÉN Y CÁSAT.

(A MON ESTIMAT AMICH EN JULI ROCA)

I.

Plovia á bòts y barrals una nit, nit sols d' esglay, lo lamp rattlava l' espay com fochs artificials.

La lluna, dois administracions de la nit, no vá sortir: las estrelles van fugir per no fer un paper ridicul.

Los trons ab sa vèu gens apte per endoir cap orella, sembla ab sa cantarella qu' allí dalt fessiu dissapte.

La campana del castell ab sa vèu cara y pi tenta, tocava á bon temps rabenta planyentse de son flagell.

Y entre l' aigua, llamps y fret, la campana que 's planyia, los trons, lo vent que branzia, allí tilis, era á preu fet.

O era allí la mà del Mestre irat de la humanitat, ó era algun comissionat qu' embargava l' quart trimestre.

Del castell l' ample portal com aparatad estava, lo silenci alí regnava, com si hi hagués algun malalt.

De sop e un cabal rebrota en mitj de la tempestat, y un guerrer d' eix ha baixat més nullat qu' una granota, ab ll'estesa escolta y mira y veyst que ningú 'l vèu, de dins de son casco tréu una trompeta de fira.

Y posánsela á la boca, tot prenent ale, s' exalta,

respirant infla la galta,
obra 'ls ulls suspira y toca.

II.

No havia tocat encare,
quan obrintse un finestral,
surtí un nas com un parpal
enganyat en una cara.

A la claror d' un llampech,
qu' aquell cap de llum corona,
se vegé qu' era una dona
mes hermosa qu' un renech.

—Obra Laura;—bon principi.—

—No puch encare Manfredo.

—Obra dona, que 'm refredo
y es fácil que 'm encostipi.

—Lo Duch sembla qu' ha ensamat
ma passió per tú y vigila.

—Vatua 'l ret de la Sila!

—Per això no dorm d' escamat.

Si perjura 'm vè observant,
lo qu' es ell ja ho determina,
me clavará una tunyina
que 's angels hi ballarén.

—Porto espasa, 't porto afecte,
y soch valent y atrevit,
ensenyaré al tèu marit
de tenirte més respecte.

—Jo això ho prench com á desgracia!
¿Que no sap ja que tant crida
que no es bona una corrida
si no hi há toro de gracia?

Déixat de coses y cútia

qu' es tart y plou y llampega;
avuy ab aquesta pega
estich fet, Laura, una truita.—

Y escalant lo finestrò
pujá Manfredo ab mà llena,
y entre mitj de la tempesta
resonava un fort petó.

Quant l' aubada riallera
per la plana despuntava,
Manfredo 'l castell deixava
tot cordantse... la visera.

Y al eixí 'l sol alegroy,
en la portalada 's veya
un gran anuncí que deya
«mañana mata Peroy.»

RAMON COLL GORINA.

ESQUELLOTS.

Dilluns es Nadal.

Ab aquest motiu presentem la dècima á tots los nostres lectors.

Ey, s' enten, una dècima sense propina enterament gratuita, limpia de polvo y paja.

Per molts anys pugan menjar
los turrons, gall y demès,
sens la sombra de un anglés
que los puga molestar

Vegin donchs de disfrutar
diada tant senyalada,
olvidant la camachada
que 'ns dona tants amohinos
y passant moments divinos
ab la dona y la maynada.

Aquesta dècima es bastant dolenta; pero es molt barata.

Diumenge passat gran batalla electoral.

Y dich gran batalla, porque encare que aquesta no 's vá veure y ningú 's vá moure de casa, 'l resultat vá ser que sortian mils y mils de vots de las urnas.

Un elector de bona fè 'm deya:

—Si ho entenç que 'm pelin. M' hi estat al colègi tot lo dia; no hi ha entrat ningú, absolutament ningú, no hi votat sino jo... Y sab quantas papeletes han surtit de 'l urna? S'centas y pico.

—Pero escolti, 'l hi preguntava un amich: ¿vá observar si la sèva candidatura estava embrassada?

—Qué vol dir?

—Home, que devegadas las candidatures quan son dintre de 'l urna cadellan.

—No pot ser. Jo crech que 'ls fills s' han de semblar als pares... veritat?... Donchs la mèva candidatura era de oposició, y las setcentas que ván sortir de 'l urna eran totes ministerials.

L' escrutini vá començar á la tarda en tots los colègis y á las set havia terminat per tot arreu.

No obstant, los resultats de las eleccions no 's ván coneixre fins l' endemà at mitj dia.

¿Cóm s' ho expliquen això?

Molt senzillament, deya un fusionista. Es que 'ls electors difunts que havian anat á votar, un cop acabada l' elecció, no volian tornar al ninxo.

—De veras?

Miri si es veritat, que al cementiri vá haberhi una espècie de pronunciament. L' arcalde hi vá enviar á casi tots los municipals, y de un á un y á la forsa, ván

haverlos d' enquivir novament als seus fúnebres apostenos.—Vaya, 'ls deyan los Quimenes y 'ls Quiñones: estén Vdes. quiets, que cuando hi tornará á haverhi eleccions, entonces volverán á sortir.

L' endemà de las eleccions, la Crónica estaba entusiasmada y deya que may hi hauria hagut tanta legalitat com are.

Lo que may hi havia hagut, es tanta barra.

Una de las personas elegidas, per obra y gracia de no sé quins poders misteriosos, es lo Sr. Gassó, fabricant d' objectes de goma.

¡Coincidencia! Los actuals triunfos electorals també son de goma: s' estiran y s' arronsan.

Un altre dels elegits, pél mateix istil, es lo Sr. Carbonell, critich musical de la Publicitat.

Lo triomf de aquest senyor es una solfa que ha caygut sobre aquell periódich.

Y que no hi há pas benzina que la puga treure.

Los operaris impressors, demandan un augment de salari... y ja que son á demanar, demandan també una intervenció directa en la organització del treball de las imprentas.

Els diuhens als duenyos de taller:

—Es veritat que demanem un augment de sou; pero en cambi 'ls rellevem de una pila de mal-de-caps.... nosaltres cobrarém lo jornal, y en cambi serém amos... Y aixís vostés no tenen res més que fer, que anarse 'n à doná 'l vol. Nosaltres nos cuidarem de tot.

Qualsevol creurá que 'ls caixistas aquí á Barcelona 's moren de gana, porque quan se demana un augment de salari, es senyal que 'l que 's guanya no basta per viure.

Donchs no: un caixista que sápiga la sèva obligació 's fà un jornal de sis, set, vuit y fins nou duros semanals.

Quants obrers no envejarán la sèva sòrt!

Y quants que no son obrers l' envejarán també!

Fixinse ab lo ram de dependents de escriptori: guanyan de dotze á quinze duros al més... y han de vestir decentement, y la sèva feyna es una mica més complida que la de picar lletras y posarlas de renglera.

Entre mateixos periodistes, que han d' expreme 'l cervell ¿quins son los redactors que guanyan nou duros á la senmar a?

Créguinme á mi, quan tornin á neixe, fassinse caixistas.

Y la huelga ha comensat, precisament per aquellas casas ahont se 'ls tractava millor.

Ja tenia rahó en Carlos Altadill, quan deya:

—Agrahit... no vull serne: ser agrahit fà gos.

Decididament, lo públich de Madrid y 'l de Barcelona no se semblan absolutament en res.

¿Agrada aquí una artista ó un espectacle? Donchs allí passa entre la major indiferència.

Exemple: l' eminent, l' incomparable pianista Planté: á nosaltres vá deixarnos esplamats... A Madrid, ni mènos se 'l han escoltat.

Un altre exemple: la Gemma Cuniberti, aquesta nena maravillosa, que á l' edat de deu anys y mitj té l' instrucció de una gran actris. Allá vá ser admirada, aplaudida ab deliri. Aquí 'l públich, ni mènos s' ha près la pena de anar á sentirla.

Lo públich de allí y 'l d' aquí no se semblan sinó en una cosa: tots dos son injustos y parcials.

Un eco de Nadal:

—Ja t' ha dut la dècima 'l sereno?

—Sí, noy, sí.

—Y qué 'l hi has donat?

—L' hi donat la mà.

Una definició de las bonas festas de Nadal.

Las bonas festas, son con-tribulacions indirectas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Sempre que 'l miro m' anima
lo prima;

per menjá es apetitos

lo dos;

may del mon portém darrera

tercera.

M' agradan en gran manera

per son a're alegre y víu

y son llenguatge festiu

las prima-dugas-tercera.

UN RECOLETO.

II.

Perque es hu-dos la Mercé
l' hi vaig demanar sa prima,
y ella 'm va dir: — No pot sè
perque 'n total ja m' estima.

SIR BYRON.

ANAGRAMA.

Tota barca tot total
que total en lloc evita;
componen la tot molts homes.
Ja he dit prou, are cavila.

JORDANA (A) GORI.

MUDANSA.

Ab a pèl mar veurás,
ab e sempre soch freda,
ab i pèl mitj l' arbreda
algun n' hi trobarás.

Ab o n' baurás menyat,
puig soch un fruit molt bò,
y es tombè tot ab o
lo barret que he estrenat.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CLOSCAS.

VETA A RAY.

Posadas aquestas lletras en combinació, formar lo nom
de un poble de la província de Lleida.

SISQUET R. Y P.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Un país d' Europa.

4 2 3 4 5 6 7.—Un animal.

7 3 7 3 7 4.—Una montanya.

7 3 7 6 2.—Un carrer de Barcelona.

3 7 4 7.—Un animal.

6 2 4.—Un objecte de vidre.

8 7.—Nota musical.

2.—Una vocal.

A. CASTANYER,

ROMBO.

.

Primera ratlla horisontal y vertical: una lletra.—Segona: un peix.—tercera: edifici suntuós.—Cuarto: nom d'
home.—Quinta: una vocal.

GEROGLÍFICH.

NO

: = +

DDD

TID

IIA

III

D

CII

JORCANA (A) GORI.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Po-lles-tres.

2. ID. 2.—Am-pa-ro.

3. MUDANSA.—Fals-Hels-Fils.

4. SINONIMIA —Font.

5. CONVERSA.—Horta.

6. ROMBO.

P U N

P I L O T

F U L A R I A

N O R I A

T I A

A

7. LOGOGRIFO NUMERICH.—Primas.

8. GEROGLÍFICH.—A las penas punyaladas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS. Collección completa de obras económicas y de lujo, ilustradas con preciosas láminas en negro y en colores, con encuadernaciones elegantes. Se hallan de venta á todos precios, en la librería de Lopez, Rambla del centro n.º 20.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunes. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1½ rals

COMEDIA ELECTORAL.

TENORIO:— Esta silla está comprada,
hidalgo.
MEJIA:—
CHUTI:— Lo mismo digo.